

Vasten 2023 – Het gebed, weg om onze roeping van geestelijk kind zijn te beleven

De geestelijke strijd van Jezus

Tot tweemaal toe vertellen de evangeliën ons over een geestelijke strijd van Jezus, de ene voordat hij zijn openbaar leven inluidt, de andere voordat hij zijn Passie binnengaat, namelijk **de verleidingen in de woestijn en de aanvaarding van het kruis in Getsemane**. Dit zijn twee essentiële tijden voor Jezus. Zegevierend in het aanvaarden van het plan van de Vader voor zichzelf en voor de mensen, vervult hij zijn roeping en zijn zending en wordt zo de bron van redding voor onze mensheid. Zo worden deze twee gebeurtenissen voor ons, die discipelen van Jezus willen zijn, een rijke bron van meditatie om van hem te leren.

De drie synoptische evangeliën (Matteüs, Marcus en Lucas) plaatsen de test van de verleidingen in de woestijn na het doopsel waarin de stem van de Vader werd gehoord. Het onthult de echte identiteit van Jezus, tot dan toe bekend als Nazarener, de zoon van Jozef en Maria: „*Dit is mijn geliefde Zoon, in hem vind Ik vreugde*“ zegt de stem van de Vader (Mt 3,17). Lucas voegt in zijn evangelie tussen het doopsel en de verleidingen in de woestijn de geslachtslijst van Jezus in, die hij besluit met „*zoon van Adam, zoon van God*“. Bovendien blijft de Heilige Geest, die bij het doopsel op hem was neergedaald, altijd aanwezig in Jezus en voert hem naar de woestijn.

Hij wordt daarom gesterkt in zijn identiteit en onder impuls van de Heilige Geest gaat Jezus naar de woestijn, plaats van de ontmoeting in eenzaamheid met God en plaats van de geestelijke strijd. Bovendien zal Satan Jezus tweemaal verleiden door expliciet een beroep te doen op de kwaliteit van zijn wezen: „*Als u de Zoon van God bent...*“. Hij is het inderdaad die zojuist is geopenbaard als de Zoon van God die op de proef zal worden gesteld; en het is dezelfde Geest die op Jezus rustte die hem vandaag naar de woestijn drijft om de beproeving van de verleiding te ondergaan. Maar waarin bestaan precies zijn verleidingen?

De verleiding van het wonder

«*Als u de Zoon van God bent, beveel die stenen dan in broden te veranderen.*» Of «*Als U de Zoon van God bent, spring dan naar beneden*» Het motief dat door de duivel wordt aangevoerd is niet vals, Jezus is inderdaad de Zoon van God. De beproeving in de woestijn heeft betrekking op deze goddelijke afstamming, maar de gevolgen die de duivel daaruit trekt, zijn onjuist en vormen de eigenlijk verlei-

ding. **Jezus hoorde de stem van de Vader hem zeggen wie hij was, maar heeft hij het goed gehoord en begrepen** en welke consequenties trekt hij daaruit? Stenen in brood veranderen, zich van de top van de tempel werpen, dat zijn twee verleidingen die een en dezelfde verleiding bedekken: de titel van Zoon van God voor zichzelf opeisen. De duivel zou willen dat Jezus wonderen verricht om onafhankelijk te genieten van wat in werkelijkheid een gave van zijn Vader is. In zekere zin **nodigt de duivel Jezus uit om de realiteit van zijn identiteit te verifiëren door wonderen te verrichten voor zijn eigen bestwil of om zichzelf gerust te stellen**: „God heeft je gezegd dat je zijn Zoon bent, dus toon het!

Deze verleiding herinnert aan die waaraan de mens bezweek in de Hof van Eden. De slang nodigde het eerste paar uit om God te wantrouwen : « *Jullie zullen helemaal niet sterven, zei de slang. Integendeel, God weet dat jullie de ogen zullen opengaan zodra je daarvan eet, en dat jullie dan als God zullen zijn en kennis zullen hebben van goed en kwaad!*» (Genesis 3,4-5) Als goden te midden van de schepping zijn, beslissend over goed en kwaad, heersend over de elementen voor zijn eigen voordeel, dat is wat de mens dacht te verwerven. **Het opmerkelijke in Jezus' antwoorden is dat hij een beroep doet op zijn mens-zijn en zijn relatie met zijn Vader om de verleiding af te weren** en zo te onthullen wat het werkelijk betekent Zoon van God te zijn. **Zoon van God zijn geeft geen voorrechten en speciale bevoegdheden, maar verbindt ertoe te leven vanuit deze relatie van zoon zijn.**

De uitnodiging van de duivel in de eerste verleiding heeft een zekere legitimiteit, het is normaal om honger te hebben na veertig dagen vasten en als de periode van vasten voorbij is, is het legitiem om weer aanzienlijk te gaan eten. Maar Jezus is iemand die diep verenigd is in zijn identiteit van zoon-zijn; hij weet dat Zoon zijn bovenal betekent gekeerd zijn naar de Vader en van Hem zijn leven en zijn wezen ontvangen: „*In het begin was het Woord, het Woord was naar God gekeerd, en het Woord was God.*“ (Joh 1:1) zoals de Oecumenische Bijbelvertaling het terecht vertaalt. En Jezus zal deze vitale afhankelijkheid opnieuw bevestigen: „*Mijn voedsel is : de wil doen van Hem die Mij gezonden heeft en zijn werk voltooien*“ (Joh 4,34). Dit is wat Zoon zijn is, te weten waar mijn leven vandaan komt, van wie ik mijn zijn, mijn identiteit en mijn zending ontvang.

Gekeerd blijven naar de Vader

Met de verleiding om van de top van de Tempel te springen, wil de duivel dat Jezus een buitengewone daad verricht om de goddelijke bescherming die hij als Zoon geniet te demonstreren, zowel om de doeltreffendheid ervan te verzekeren als om bewondering te wekken. Maar **de Zoon kent de Vader, hij hoeft de Vader niet op de proef te stellen om zeker te zijn van het gehoorde Woord**. Bovendien is het zijn roeping en zijn zending om de werken van de Vader te volbrengen, zijn werken zijn de werken van de Vader, hij doet niets anders dan deze. Zeker, tijdens zijn openbare leven zal Jezus de kracht van God manifesteren, maar nooit voor zijn eigen glorie, altijd ten dienste van zijn zending.

Bij de laatste verleiding wil de duivel dat Jezus een daad van aanbidding verricht om een erfenis van het koningschap over het universum te ontvangen, zoals geschreven staat in de 2de Psalm: „*Vraag het Mij en Ik geefje de volken in bezit, de einden der aarde in eigendom*“. Maar hoe kon hij de beloofde gave ontvangen als hij zich afkeerde van de Vader die als enige in staat is het te verlenen op het tijdstip dat Hij heeft bepaald. De roeping van de Zoon is om naar de Vader gekeerd te blijven om het leven te ontvangen en de werken van de Vader te volbrengen, trouw aan zijn kinderlijke houding wacht de Zoon op de beloofde gave

van de Vader wanneer deze het hem zal verlenen. En omdat hij trouw en geduldig blijft, kan hij hopen de beloofde gave te ontvangen. **De Zoon eist niets op als recht**, maar blijft trouw in afwachting van de vervulling van de beloften van zijn Vader.

Rivaliteit of verbond

Bij het ontdekken van onze identiteit, onze waarde, **is de fundamentele verleiding, zowel voor Jezus als voor de mens, om zich op te werpen als rivaal van God onze Vader, of eigenaar te willen worden, zijn hand te leggen op wat moet blijven in een relatie van verbond en vertrouwen.** Maar onze identiteit en onze roeping zijn geen prooi die we in beslag moeten nemen en angstvallig moeten verdedigen tegen degenen die ze ons willen afnemen. Maar wat wij zijn is een gave die wordt ontvangen en beleefd in een afhankelijkheid die een kindschap is. „Laat onder u de gezindheid heersen die Christus Jezus had. Hij, die de gestalte van God had, maakte er geen aanspraak op aan God gelijk te zijn, maar deed afstand van zijn positie en nam de gestalte aan van een dienaar. Hij werd gelijk aan de mensen, (...). Daarom heeft God Hem hoog verheven en Hem de naam geschonken die elke naam te boven gaat.“ (Fil. 2, 5-9). Door zijn openbaar leven in te luiden met de verleidingen in de woestijn, herbeleefde Jezus de beproevingen van het eerste paar en ook de uittocht van het Joodse volk, maar laat hij ons zien hoe men er uitkomt als overwinnaar. Jezus zal zichzelf altijd bepalen volgens het plan van de Vader. Hij zal Hem zijn leven lang trouw blijven, want in plaats van te willen worden als God, zal hij vrijelijk aanvaarden het gelijk zijn aan God niet te beschouwen als een te grijpen prooi. Integendeel, hij zal het leven vinden in gehoorzaamheid en afhankelijkheid van zijn Vader. De Zoon is wat hij is door de gave van de Vader: zich afsnijden van de bron van zijn wezen zou uiteindelijk het verliezen van zijn identiteit betekenen.

Deze innerlijke gezindheid komt tot uitdrukking in de manier waarop Jezus zich beroept op het Woord van God. Hij kent de Schriften om ervan te leven, om zijn keuzes te leiden. De duivel daarentegen maakt er misbruik van door verzen uit hun verband te rukken. En door ze op fundamentalistische wijze te lezen, stelt hij de Schrift, door haar te verdraaien, in zijn dienst. Jezus daarentegen herinnert aan de fundamentele voorschriften en stemt zijn houding daarop af. Om verleidingen af te weren, beroept hij zich op het Woord van God, dat als een licht de dwaling onthult, dat als een zwaard de vijand afweert. Door zijn houding vervulde Jezus de Schriften, en zo realiseerde hij zijn roeping en versterkte hij zijn identiteit. Hij werd in elk opzicht beproefd, maar dan zonder te zondigen, zoals de schrijver van de brief aan de Hebreëen zegt (4:15). **Jezus werd geconfronteerd met honger, hoogmoed, het verlangen naar macht, onmiddellijkheid, maar hij kwam er zegevierend en gesterkt uit.** Jezus had zijn identiteit geopenbaard bij zijn doopsel, en de beproeving in de woestijn bevestigde dat hij deze identiteit en zijn roeping goed had aanvaard als een gave van zijn Vader.

De apostel Petrus herinnert de christenen in zijn eerste brief eraan dat dit ook voor hen geldt. « *Geprezen zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus; in zijn grote barmhartigheid heeft Hij ons door de opstanding van Jezus Christus uit de dood opnieuw geboren doen worden (...). Verheug u hierover, ook al moet u nu tot uw verdriet nog een korte tijd allerlei beproevingen verduren. Zo kan de echtheid blijken van uw geloof-zoveel kostbaarder dan vergankelijk goud, dat toch ook in het vuur wordt getoetst-en zo verwerft u lof, eer en roem wanneer Jezus Christus zich zal openbaren.* » (1Petr 1,3-7)

De drie fundamentele houdingen van kind-zijn

Jezus is de Zoon van God, niet omdat hij stenen in brood verandert, noch omdat hij zich in de leegte kan werpen, noch omdat hij vrij is om te aanbidden wie hij wil. Maar door de drie beproevingen in de woestijn te doorstaan, onthult Jezus ons de drie fundamentele kind-houdingen; wij zijn kinderen van God omdat :

- Wij het leven en het dagelijkse levensonderhoud van God ontvangen, weerstaan wij de verleiding van zelfgenoegzaamheid,
- Ons antwoord in de eerste plaats een daad van vertrouwen is in het Woord dat we horen, weerstaan wij de verleiding om God op de proef te stellen,
- Wij trouw naar Hem gekeerd blijven in een daad van aanbidding om de beloofde gaven te ontvangen, weerstaan we de verleiding om tot prooi te nemen, wat een gave moet blijven.

De Zoon is aldus degene die gericht is naar God, zijn Vader, in een daad van vertrouwen en volhardende verwachting van de gave die komen gaat, wat theologisch wordt uitgedrukt in de reeds geciteerde proloog van Johannes: *“In het begin was het Woord, het Woord was bij God, en het Woord was God. »* (Joh 1,1) Het is omdat het Woord gericht blijft op de Vader dat hij Zoon van God is, elke ontrouw, hoe klein ook, aan deze kind-houding zou een ontkenning van zijn wezen zijn.

In vertrouwen en liefde naar de Vader gekeerd blijven om geduldig van Hem het beloofde heil te verwachten, dat is de fundamentele kind-houding, en het is daarom gemakkelijk te begrijpen dat deze houding in het persoonlijk gebed een bevoorrechte plaats vindt om echt tot uiting te komen in ons leven. **We kunnen zelfs zeggen dat het gebed de plaats is waar ik het zoon/dochter-zijn beoefen: de tijd nemen om me tot de Vader te wenden, Hem te erkennen als Vader, de bron van mijn leven, zijn Woord te ontvangen als voeding, mijn vertrouwen in Hem opnieuw uit te spreken in een daad van diepe dankbaarheid en aanbidding, en zo vast te houden in hoop.** We zullen tijdens deze retraite zien, hoe we dit engagement als zoon/dochter in gebed kunnen beleven, en zo begrijpen hoe het past in mijn fundamentele roeping om eenheid van leven te vinden.

Wegen om de meditatie eigen te maken

Om dit kinderlijke pad te betreden, kan ik mezelf enkele vragen stellen:

- Welke van deze drie fundamentele kind-houdingen, is voor mij de meest gebruikelijke, gemakkelijke en gewone?
- En omgekeerd, wat vind ik het moeilijkst?
- Van welke beelden van God en van mezelf, van mijn identiteit en van mijn roeping, zijn deze moeilijkheden kenmerkend?

Br. Antoine-Marie Leduc,
(klooster van Avon)

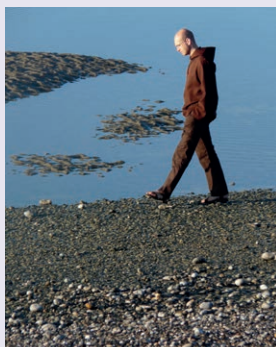
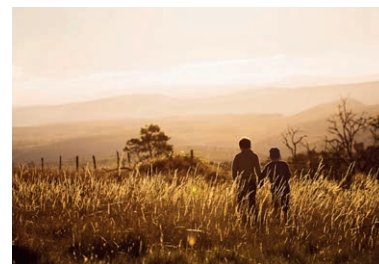

Maandag 27 februari : De naastenliefde in daden

“Jullie zijn door mijn Vader gezegend,...Want Ik had honger en jullie gaven Mij te eten, Ik had dorst en jullie gaven Mij te drinken...” (Mt 25, 31-46)

« Maak deze dingen [aan de kandidaten] duidelijk die u zult ontvangen. Laat ze niet denken dat woorden genoeg zijn; laat hen weten dat er ook werken nodig zijn. »
(Heilige Teresa van Avila, Weg van volmaaktheid 54,5)

Ik neem een tijd van stil gebed om mijn dag aan God aan te bieden en hem de genade te vragen in zijn bijzijn, aanwezig te zijn in de gebeurtenissen, in de ontmoetingen van de dag.

Dinsdag 28 februari : Het pad van Vergeving bewandeling

« Maar als je anderen niet vergeeft, zal jullie Vader jullie je misstappen evenmin vergeven. »
(Mt 6, 7-15)

« Er is een zuster in de gemeenschap die het talent bezit me in alles tegen te staan. (...) en zei tegen mezelf dat de liefde voor de naaste niet uit woorden moet bestaan, maar uit daden. »
(Heilige Thérèse van het Kind Jezus, Manuscript C 14r)

U ziet, Heer, en U weet, wat dit werkwoord „vergeven“ in mijn hart opwekt; ik vertrouw het U toe, ik leg het bij U neer, leer mij „Onze Vader“ zeggen.

Woensdag 1 maart : Luisteren naar het Woord

« [De koningin van het Zuiden] was van het uiteinde van de aarde gekomen om te luisteren naar de wijsheid van Salomo, en hier zien jullie iemand die meer is dan Salomo...iemand die meer is dan Jona! » (Lc 11, 29-32)

« De Vader sprak slechts één woord. Dit Woord was zijn Zoon. Hij spreekt het voortdurend in eeuwig stilzwijgen, en in stilte moet het door de ziel vernomen worden. »
(Sint Jan van het Kruis, Spreuken b, nr 21)

In de stilte laat ik dit unieke Woord van de Vader weerklinken.

Donderdag 2 maart: Geloven in het gebed

« Dan zal de Vader je alles geven wat je Hem in mijn naam vraagt. » (Joh 15,16)

« Hoe groot is de macht van het gebed! Je zou het kunnen vergelijken met een koningin die op ieder moment toegang heeft tot de koning en alles verkrijgen kan waar ze om vraagt. » (Heilige Thérèse van het Kind Jezus, Manuscript C 25r)

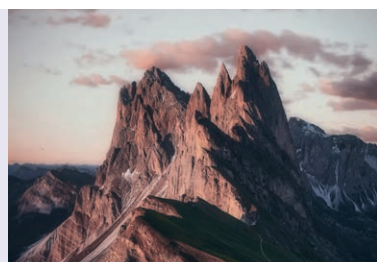
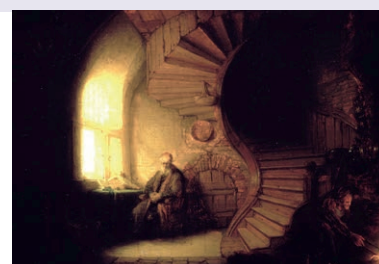
Ik neem een moment van stilte om me te laten overstromen door het vertrouwen in het gebed in de Naam van Jezus.

Vrijdag 3 maart: Bidden in waarheid

« Als iemand zegt: 'Ik heb God lief', maar hij haat zijn broeder of zuster, is hij een leugenaar. »
(1 Joh 4,20)

« Ja, ik geloof dat ik altijd enkel de waarheid heb gezocht... »
(Heilige Thérèse van het Kind Jezus, Ik ga het leven binnen 30/9/97)

Welk offer kan ik God aanbieden in mijn gebed en tot welke verzoening nodigt Hij mij uit?

Zaterdag 4 maart: Voor God voor allen

« Mijn gebod is dat jullie elkaar liefhebben zoals Ik jullie heb liefgehad. » (Joh 15,12)

« Voor God staan voor allen. »
(Heilige Theresia Benedicta van het Kruis...Brief van 14 mei 1934 aan Fritz Kaufmann)

Me overlaten aan de Geest om lief te hebben met de liefde waarmee Jezus ons liefheeft.